

Arrest

nr. 120 898 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing die een einde stalt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwde hij in mei 2011 in Marokko met mevrouw K. N. Op 8 juli 2011 diende verzoeker een visumaanvraag in bij het visumaanvraagcentrum van België, te Casablanca. Op 24 januari 2012 meldde hij zich aan bij de stad Gent met het oog op zijn inschrijving op grond van gezinshereniging (visum D). Op 11 april 2012 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart, met geldigheidsdatum tot 24 februari 2017.

1.2. Op 17 juni 2013 werd de beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten, omdat er geen gezamenlijke vestiging meer was tussen de echtgenoten.

Dat is de bestreden beslissing.

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoningverslag dd. 19/02/2013 van de politie van Gent blijkt het volgende: Betrokkene moest de woning verlaten van zijn echtgenote en dit sedert 19/07/2012 er werd eveneens een proces verbaal opgesteld. Volgens de echtgenote zijn betrokkenen aan het scheiden. De gegevens van het rijksregister geven eveneens aan dat betrokkenen sinds 20/09/2012 op een verschillend adres wonen. Tevens staan ze sinds die datum ingeschreven als alleenstaand. Bijgevolg is er geen gezamenlijke vestiging of gezinscel meer.

Betrokkene ondertekende op 20.02.2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

Betrokkene legt interimcontracten en andere bewijzen van tewerkstelling voor dd. 01/03/2012 en dit tot op heden. Het feit dat betrokkene werkt betekent niet dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem schade zou toebrengen. Zijn leeftijd laat immers toe dat betrokken ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Daarnaast is een tewerkstelling geen bewijs van een uitzonderlijke integratie. Immers, het hebben van een inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden.

Bij de voorgelegde documenten van inburgering dient er opgemerkt te worden dat betrokkene verplicht is om dit traject te volgen. Hoewel blijkt dat betrokkene verschillende cursussen Nederlandse les heeft gevolgd, dient te worden opgemerkt dat dit basiscursussen betreffen en dat culturele integratie bijgevolg niet van die aard is dat ze een verder verblijf in het Rijk rechtvaardigt.

Tevens blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat betrokkene een uitkering krijgt van het OCMW en bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarde dat betrokkene niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Aangezien betrokkene er voor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen, aangezien van betrokkene verwacht kan worden dat hij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier kon gefilterd worden, het

terugkeren van betrokkene naar zijn land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Inbreuk op artikel 42quater Vreemdelingenwet en artikel 62 Vreemdelingenwet; schending van het motiveringsbeginsel, in het bijzonder van de materiële motiveringsplicht; miskennen van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. In onderdeel: schending van artikel 42quater Vreemdelingenwet Het voorwerp van onderhavig beroep is een beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie -en Asielbeleid van 17 juni 2013 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, en waarbij een bevel wordt gegeven om het land te verlaten. De beslissing is gesteund op artikel 42quater, §1, lid 1, 4° en artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing dd.17 juni 2013 bestaat erin dat er sinds 20/09/2012 geen samenwoning meer zou zijn tussen verzoeker en zijn partner en dat sinds die datum beiden als alleenstaand in het rijksregister ingeschreven staan.

Art. 42quater van de Vreemdelingenwet stelt: (...). Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen toont de wetgever aan dat het niet de bedoeling is om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van zodra er één van de vijf bovenvermelde situaties onder artikel 42quater van de Vreemdelingenwet zich voordoet. Expliciet staat er in artikel 42quater § 1 van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde een einde KAN stellen aan het verblijfsrecht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel bepaalde informatie heeft opgevraagd en daarvan een opsomming geeft, doch verwerende partij maakt een onredelijke beoordeling van de voorliggende gegevens. Voor wat betreft de economische situatie dient vastgesteld te worden dat de inspanningen van verzoeker op de arbeidsmarkt ten onrechte geminimaliseerd worden. Verwerende partij stelt 'gezien het hebben van een job en een verzekering min of meer basisvoorwaarden zijn om een menswaardig bestaan te kunnen leiden, zijn de voorgelegde documenten geen bewijs van een uitzonderlijke integratie. Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat het hebben van een arbeidsovereenkomst een evidentie is, doch een dergelijke stelling strookt niet met de realiteit. Talloze mensen genieten van een uitkering van het sociale bijstandstelsel, settelen zich in deze gemakkelijke situatie en doen geen enkele inspanning om hun economische (en financiële) situatie te verbeteren (cf. krantenartikel 'Aantal leefloners stijgt vooral bij jongeren', De Standaard, dd. 2 mei 2013, http://www.standaard.be/cnt/DMF2Q13Q502_00563658, waarin melding wordt gemaakt dat het aantal leefloners in België opgelopen is tot gemiddeld 94.947 begunstigden per maand). Het hebben van een job is in België geen basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. De hoogte van de uitkeringen van het sociale bijstandstelsel, zoals de werkloosheidsuitkering en het leefloon, is immers bepaald teneinde aan de uitkeringsgerechtigden minimaal een menswaardig leven te bieden. Dat verzoeker wél over een arbeidsovereenkomst beschikt (zie bijlage, stuk 3) is aldus een persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie aan om een bijdrage te leveren tot de Belgische economie. Daarnaast oordeelt verwerende partij dat het hebben van een tewerkstelling geen bewijs is van een uitzonderlijke integratie. Met het woord 'uitzonderlijk' voegt verwerende partij echter een voorwaarde toe aan de wet, namelijk dat een bepaalde graad van integratie, meer bepaald een 'uitzonderlijke' integratie vereist zou zijn. Noch in de wet, noch in een Koninklijk Besluit, noch in de voorbereidende werken wordt gewag gemaakt van een vereiste graad van integratie. Uit het wettelijk kader kan slechts worden afgeleid dat verschillende elementen van integratie positief dienen beoordeeld te worden en dat het geheel van deze elementen een verdere machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen. Dat de integratie een 'uitzonderlijke' gradatie dient aan te nemen, is geenszins een wettelijke vereiste. Teneinde zijn sociale en culturele integratie aan te tonen, heeft verzoeker bewijselementen voorgelegd: attesten van een cursus maatschappelijke integratie en Nederlands tweede taal. Ook al zijn de cursussen maatschappelijke integratie en Nederlands tweede taal verplicht, toch toont het behalen van deze attesten aan dat verzoeker een wil heeft om zich te integreren in België en deze wil ook in de praktijk heeft omgezet. Louter en alleen omwille van het verplichtend karakter van deze cursussen deze documenten niet als bewijs van sociale integratie te beschouwen, gaat een brug te ver. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat verwerende partij opnieuw in de fout gaat door te stellen dat het bewijs van het volgen van deze cursussen geen bewijs vormen van 'bijzondere' inspanningen om zich te integreren in België. De sociale integratie dient beoordeeld te worden, maar dat een 'bijzondere' sociale integratie vereist is vooraleer deze integratie in rekening kan gebracht worden om het verblijfsrecht niet te beëindigen, strookt niet met de van toepassing zijnde wettelijke bepaling.

De elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, kunnen in casu allemaal positief worden beoordeeld:

- duur van het verblijf: verzoeker verblijft reeds geruime tijd in België;
- zijn leeftijd: verzoeker is 31 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie;
- gezondheidstoestand: verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen op heden opnieuw aantoonbaar is om een bijdrage te leveren aan de Belgische economie;
- gezins- en economische situatie: verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst en is sociaal verzekerd. Het feit dat verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft en vele collega's heeft die Nederlands spreken, is dit eveneens een bewijs van sociale integratie.
- sociale en culturele integratie: verzoeker heeft een cursus maatschappelijke integratie en Nederlandse taallessen gevolgd. Verzoeker neemt op een actieve wijze deel aan het culturele leven in België;

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Marokko. Verwerende partij tracht voor te houden dat het voor verzoeker een evidentie zal zijn om in Marokko opnieuw een leven op te bouwen. Verzoeker dient op te merken dat hij aldaar van nul zal moeten beginnen. In Marokko heeft verzoeker geen

tewerkstelling. Omwille van de hoge werkloosheidsgraad in Marokko zal het voor verzoeker na zijn relatief lange afwezigheid geen evidentie zijn om een tewerkstelling te bemachtigen. Tevens zal verzoeker zijn culturele participatie opnieuw moeten opbouwen. Dat verzoeker dan ook grote schade zal lijden bij een terugkeer naar Marokko.

2e onderdeel : schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Verwerende partij stelt dat verzoeker er voor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen, nochtans kan van verzoeker, gelet op het feit dat hier om een verblijfsrecht gaat, verwacht worden dat hij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen. Verzoeker is het met deze zienswijze niet eens. Minstens had verwerende partij navraag moeten doen naar het niveau van zijn talenkennis, naar zijn tewerkstelling, naar zijn deelname aan het culturele leven en naar verdere bewijzen van economische en sociale verankering indien hierover twijfel zou bestaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker meent dan ook dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij haar motivatie om geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering.

3e onderdeel: schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en schending van het motiveringsbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht. De controle van de administratieve rechter beperkt zich niet tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar omvat ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven¹. Derhalve moeten de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden. Het rechterlijk toezicht op de motieven sluit hier alleen in dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Welnu, uit bovenstaande argumentering (zie 1e en 2e onderdeel van dit verzoekschrift), mag blijken dat verzoeker de mening toegedaan is dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd was, daar de motieven niet toelaten na te gaan of tegenpartij met alle gegevens rekening heeft gehouden en de bevoegdheid die haar ter zake werd toebedeeld ter harte heeft genomen. Bijgevolg is er dan ook sprake van schending van het motiveringbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 Vreemdelingenwet.

4e onderdeel: schending van het vertrouwensbeginsel. Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285). In de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt dat er reeds sinds 20 september 2012 geen effectieve samenwoning meer is tussen verzoeker en mevrouw NK. De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd uiteindelijk pas op 17 juni 2013, aldus bijna negen maanden later genomen. Blijkbaar meende verwerende partij dat voordien de economische en sociale verankering van verzoeker wel degelijk volstond om zijn verdere verblijf in het Rijk te rechtvaardigen. Minstens was dit de verwachting die bij verzoeker is ontstaan en aldus heeft verzoeker zich verder geïntegreerd in België."

2.1.2. Verzoeker betoogt dat de wetgever niet de bedoeling zou hebben om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van zodra zich één van de vijf situaties onder artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet voordoet. Wat betreft zijn economische situatie stelt hij dat zijn inspanningen op de arbeidsmarkt ten onrechte geminimaliseerd zouden worden. Hij stelt dat hij een arbeidsovereenkomst heeft, hetgeen een persoonlijke verdienste zou zijn, die zijn positieve ingesteldheid en motivatie zouden aantonen om een bijdrage te leveren tot de Belgische economie. Inzake zijn sociale en culturele integratie verwijst hij naar attesten van een cursus maatschappelijke integratie en Nederlands tweede taal. Hij stelt dat de sociale integratie dient beoordeeld te worden, maar dat er geen "bijzondere" sociale integratie vereist is. Alle elementen die overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet in rekening dienen te worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht kunnen volgens hem positief beoordeeld worden. Hij betoogt dat de verwerende partij navraag had moeten doen naar het niveau van zijn talenkennis, naar zijn tewerkstelling, naar zijn deelname aan het culturele leven en naar verdere bewijzen van economische en sociale verankering indien hierover twijfel bestond. Het

vertrouwensbeginsel zou geschonden zijn omdat de bestreden beslissing bijna negen maanden na de beëindiging van zijn samenwoning met mevrouw KN is genomen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing genomen werd in uitvoering van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben wordt ontbonden of nietig verklaard het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd gezondheidstoestand gezins- en economische situatie sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit het samenwoningverslag van 19 februari 2013 van de politie Gent bleek dat verzoeker alleen woonde in de (...), te Gent. Hierbij verklaarde verzoeker dat hij sinds 19 juli 2012 niet meer onder hetzelfde dak woonde met zijn echtgenote. Hij verklaarde dat hij de woning in de (...), te Gent, moest verlaten van zijn echtgenote. Er zou een echtscheidingsprocedure opgestart zijn. De gegevens van het rijksregister geven eveneens aan dat verzoeker en zijn echtgenote sinds 20 september 2012 op een verschillend adres wonen. Tevens staan ze sinds die datum ingeschreven als alleenstaand. Bijgevolg is er geen gezamenlijke vestiging of gezinscel meer. Verzoeker betwist deze gegevens niet.

Verzoeker legde interimcontracten en andere bewijzen van tewerkstelling voor van 1 maart 2012 en dit tot op de datum van de bestreden beslissing. Hij genoot echter een uitkering van het OCMW van 1 juli 2012 tot 31 mei 2013. Bijgevolg voldeed hij niet aan de voorwaarde niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoeker toont niet aan de hand van concrete feitelijke elementen aan dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelt dat het feit dat verzoeker werkt, niet betekent dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem schade zou toebrengen, dat zijn leeftijd immers toelaat dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld, dat daarnaast een tewerkstelling geen bewijs van een uitzonderlijke integratie is, dat de inburgeringscursus voor verzoeker een verplichtend karakter had en dat de cursussen Nederlands die hij volgde, basiscursussen betreffen, bijgevolg is zijn culturele integratie niet van die aard dat ze een verder verblijf in België rechtvaardigt.

Op 20 februari 2013 stelde de Dienst Vreemdelingenzaken de voorlegging voorop, binnen de 30 dagen, van bewijzen in het kader van het onderzoek van zijn dossier, over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, lid 3 van de vreemdelingenwet.

Het was aan verzoeker om aan het Bestuur bewijzen over te leggen in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, lid 3 van de vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet gehouden om navraag te doen naar het niveau van zijn talenkennis, zijn tewerkstelling, zijn deelname aan het culturele leven en zijn verdere bewijzen van economische en sociale verankering.

Opdat een schending van het vertrouwensbeginsel kan worden vastgesteld, moet er voldaan zijn aan drie voorwaarden, namelijk: het bestaan van een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om de rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het vertrouwensbeginsel niet *contra legem* kan worden toegepast. Het feit dat de bestreden beslissing bijna negen maanden na de beëindiging van zijn samenwoning met mevrouw KN is genomen, maakt geen schending uit van het vertrouwensbeginsel.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat er een einde diende te worden gesteld aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Inbreuk op artikel 42^{quater} Vreemdelingenwet en artikel 62 Vreemdelingenwet; schending van het motiveringsbeginsel, in het bijzonder van de formele motiveringsplicht overeenkomstig artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De bestreden beslissing houdt tevens een bevel in om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: "Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen." Er wordt echter geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel. Artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (verder Vreemdelingenbesluit) klinkt als volgt: (...). Hieruit blijkt dat er in hoede van verwerende partij een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat. Verwerende partij heeft nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit dit vereist. (...). De vernietiging van de bestreden beslissing wegens schending van de formele motiveringsplicht dringt zich dan ook op."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is gegrond.

3. Het beroep tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre deze betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juni 2013 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC